

0714 – 14. juli

Helliget vorde ditt navn! Luk 11: 2.

Denne bønningen må vel ha litt dypere og større betydning enn vi rent umiddelbart oppfatter. Ikke minst fordi Kristus lot den bli den første bønningen.

I tillegg har denne bønningen helt klart den samme hensikt som det andre budet i Guds lov: Du skal ikke misbruke Herren din Guds navn. Og til dette budet er det denne forskrekkelige advarselen er knyttet: «Herren vil ikke holde den uskyldig som misbruker hans navn».

Når dette budet og denne bønningen blir markert så sterkt av Gud, burde hver og en begynne å ane at her må det skjule seg en stor hemmelighet. Mens altså samme bud og bønn for vanlige mennesketanker synes å være de minst viktige.

Og hva kan så Herren Kristus mene med denne bønningen: «Helliget vorde ditt navn!»? For å innstille oss rett overfor dette spørsmålet skal vi først tenke over hva Guds navn vil si.

Hva er Guds navn? Svar: Guds navn er alt som forteller oss hva Gud er, med alle sine guddommelige egenskaper og fullkommenhet. Men for å kunne si hva Gud er, måtte vi ha all Guds åpenbarelse på jord foran oss. Og ennå ville vi bare ha en ufullstendig oppfatning av ham.

Nå har Gud først åpenbart seg i sitt skaperverk. Men i den åpenbarelsen ser vi, om vi så kan si, bare hans ytre vesen. Hans hjertes tanker, hans guddommelige rettferdighet og barmhjertighet, hans vilje og rådslutning om menneskenes frelse, ville fremdeles være skjulte hemmeligheter, –. Hvis Gud ikke også hadde åpenbart seg i Ordet. Først det skrevne Ordet, og senere i ham som er Ordet, og som ble kjød og tok bolig iblant oss. Han som var avglansen av Guds herlighet og det sanne bilde av Guds innerste vesen. Derfor oppfordrer da også alt Guds ord oss til å lære å kjenne ham.

Kort sagt: Det er ikke gitt å uttrykke Guds navn i hast. Da Manoah spurte Herrens engel: «Hva er ditt navn», svarte han: «Hvorfor spør du om mitt navn? – Det er et underlig navn!», – eller kanskje riktigere: «det er Underlig». Slik spurte også Moses Herren om hans navn, og fikk dette svaret: «Jeg er den jeg er», og gjentatt: «Jeg er». Dette er betydningen av navnet Jehova. Dette er hans majestetiske, guddommelige naturs navn.

Og han har også gitt oss mange andre uttrykk for sitt navn, både forferdelige og herlige skildringer av hans guddommelige natur. Det er f. eks. et navn som kan gå gjennom marg og ben, når han sier: «Jeg, Herren din Gud, er en sterk og nidkjær Gud». Og når han kalles en «fortærende ild» – en forskrekkelig Gud for alle ugudelige – den allmektige, rettferdige, hellige, store.

Men Guds ord strømmer også over av herlige navn på vår Gud. Han kaller seg også for den barmhjertige, nådige, langmodige, hellige, trofaste. Spesielt som åpenbaret i kjød til frelse for menneskene blir Gud kalt Immanuel, d. e. Gud med oss, og Under, Rådgiver, Mektig Gud, Evig Far og Fredsfyrste.

Han kaller seg også vår Trøster, Venn, Hyrde, Brudgom, Bror, Far. Men hvem kjenner vel alle Den Høyestes navn? Som herlig balsam er de utgytt over alt Guds ord, slik Salomo sier: «Ditt navn er en utgytt salve». Kort sagt: Alt Guds ord utgjør eller uttrykker Guds navn.

Men vi må ikke glemme å spesielt nevne det navn som er over alle andre navn som noen gang kan nevnes i himmel og på jord. Det eneste navnet vi kan bli frelst ved. Det navnet som styrker dem som strever og bærer tunge byrder, som trøster dem som har sorg, leger dem som er såret, setter fanger fri, gjør fattige rike, utsletter synder, rettferdiggjør og gir oss evig liv!

Det er det dyrebare navnet Gud har gitt seg selv i sin Sønn, frelsesnavnet, fullt av trøst: JESUS!

I dette navnet har Gud lagt hele sitt hjertelag overfor syndere, sitt evige råd til frelse, sin evige kjærlighet, sin barmhjertighet, sitt tålmod, sin trofasthet – ja, alt, alt som kan gjøre en synder frelst og salig, har Gud lagt i dette navnet: Jesus. Det korte navnet er et helt evangelium. Det betyr frelse for syndere.

Men nå merker vi at mens disse mange og dype uttrykkene for Guds navn får arbeide med oss, som også med andre hellige Guds ord, begynner Gud selv å åpenbare seg for våre hjerter, forklaret, stor, herlig, hellig, nådig ... alt ettersom de forskjellige uttrykk vi stanser opp ved omtaler Herren.

Dette viser at det ikke bare er en hebraisk uttrykksform, når det sies Guds navn, og med det mener Gud selv. Men at det samme også brukes av oss, når noen f. eks. taler vondt om en annen person, hans ord eller gjerninger. Da sier vi at de «sverter hans navn».

Oppsummerer vi alt dette, forstår vi at til det å hellige Guds navn hører alt som gjør at Gud blir herliggjort for hjertene våre. Blir kjent, æret og elsket rett.

Mens derimot alt som fører til å forringe menneskers oppfatning av Gud, eller forringe respekten for ham og hans ord, hans verk og hans sak på jorden, kaller Guds ord for å vanhellige hans navn.